

Arrest

nr. 91 256 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 augustus 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekers dienen op 11 juni 2012 een asielaanvraag in.

1.2 Op 25 juni 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvragen. Deze betreffen de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoekers zijn van oordeel dat geen rekening werd gehouden met de vaststelling dat in Kosovo de bescherming van de nationale autoriteiten niet gegarandeerd is en verwijzen naar een rapport van de US Department of State. Volgens verzoekers worden door de commissaris-generaal geen recente informatie/rapporten aangaande Kosovo anno 2011-2012 aangehaald waaruit blijkt dat de weinig rooskleurige situatie in Kosovo ondertussen gewijzigd zou zijn. Verzoekers menen dat bij terugkeer in elk geval sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hun bescherming door de nationale autoriteiten is geenszins gegarandeerd.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

Zo verwijzen de bestreden beslissingen naar artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en motiveren zij dat de asielaanvragen niet in overweging worden genomen omdat verzoekers afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst en dat hun asielaanvraag enkel in overweging kan worden genomen indien zij duidelijk aantonen dat er wat hen betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, wat verzoekers in casu niet doen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. In zoverre de verzoekende partijen de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. De bestreden beslissingen zijn genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in

overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- India
- Kosovo
- FYROM
- Montenegro
- Servië"

Verzoekers kunnen niet betwisten dat Kosovo een land is dat voorkomt op de lijst met veilige landen.

2.5. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt overduidelijk dat rekening werd gehouden met verzoekers' verklaringen doch dat geoordeeld werd dat verzoekers niet hebben aangetoond dat zij voor hun problemen geen of onvoldoende beroep kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. In de bestreden beslissingen wordt bovendien uitdrukkelijk verwezen naar informatie die zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat in Kosovo tal van maatregelen werden genomen om de werking van de politie te optimaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, dat in 2008 een nieuwe politiewet werd aangenomen en dat de Kosovaarse Politie (KP) actueel door de Eulex Police Component wordt bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Ook besteedt de OSCE Mission in Kosovo speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefom-

geving in Kosovo en ziet zij ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert zij de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren.

2.6. Verzoekers' bewering dat deze informatie niet recent is, kan niet gevolgd worden. Immers blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij zich steunt op een document, "*Subject Related Briefing, Kosovo, Beschermingsmogelijkheden*" van 5 juni 2012, hetgeen bezwaarlijk als gedateerd kan worden beschouwd. Uit dit document blijkt verder dat het werd opgesteld door CEDOCA vanuit een onafhankelijk perspectief overeenkomstig de gemeenschappelijke richtlijnen van de Europese Unie voor de behandeling van informatie over het land van herkomst. Wat betreft de verwijzing naar een algemeen rapport dat verzoekers vermelden in hun verzoekschrift en waaruit zij een passage citeren, wijst de Raad erop dat de inhoud van het document van de commissaris-generaal gesteund is op talrijke bronnen. De loutere verwijzing naar één rapport van minder recente datum dan de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert en waarbij slechts één passage wordt geciteerd zonder neerlegging ervan bij het verzoekschrift is geen weerlegging van het door verwerende partij neergelegde onderzoek van CEDOCA en het besluit van de commissaris-generaal.

2.7. Daargelaten de vraag of de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet rechtstreeks kan worden aangevoerd, omdat de bestreden beslissing een beslissing tot niet inoverwegingname van de asielaanvraag betreft op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, blijkt uit voorgaande bespreking dat de commissaris-generaal in redelijkheid tot het besluit is gekomen dat de asielaanvraag van verzoekers niet in overweging kan worden genomen.

2.8. Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissingen op een onzorgvuldige wijze heeft genomen. Noch een schending van de motiveringsplicht noch een schending van de zorgvuldigheidsplicht ligt voor.

2.9. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER